

Sygn. akt VI Ka 121/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr .)

Sędziowie SO Andrzej Tekieli

SO Barbara Żukowska

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015r.

sprawy **W. P.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 16 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 740/14

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. P. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu do ponownego rozpoznania,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 121/15

UZASADNIENIE

W. P. został oskarżony o to, że:

w okresie od 11 maja 2013 r. do 27 maja 2013 r. w rejonie Ś. działając w warunkach ciągu przestępstw oraz wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1)zabrał w celu przywłaszczenia elementy mocowania torów kolejowych w postaci stalowych śrub i podkładek żeberkowych o łącznej wadze 6029 kg i wartości 4.219,00 złotych na szkodę (...)SA we W. – (...) w W. i (...)Oddział (...)we W., w ten sposób, że:

- w dniu 11 maja 2013 r. w rejonie Ś. zabrał w celu przywłaszczenia stalowe śruby z podkładkami żeberkowymi stanowiącymi mocowania torów kolejowych o łącznej wadze 1706 kg i wartości 1194,00 złotych, czym działał na szkodę (...) SA we W. – (...) w W.,

- w dniu 24 maja 2013 r. w rejonie Ś. zabrał w celu przywłaszczenia stalowe śruby z podkładkami żeberkowymi stanowiącymi mocowania torów kolejowych o łącznej wadze 1965 kg i wartości 1375,00 złotych, czym działał na szkodę (...) SA Oddział (...) we W.,

- w dniu 26 maja 2013 r. w rejonie Ś. zabrał w celu przywłaszczenia stalowe śruby z podkładkami żeberkowymi stanowiącymi mocowanie torów kolejowych o łącznej wadze 2358 kg i wartości 1650,00 złotych, czym działał na szkodę (...) SA Oddział (...) we W., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt II K 740/14:

1. uznał oskarżonego W. P. za winnego popełnienia ciągu przestępstw, opisanego w części wstępnej wyroku z tym, iż przyjął, że oskarżony działał w okresie od 11 maja 2013r. do 26 maja 2013r., to jest z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w 1/2 części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. Oddział (...)we W. kwoty 1512,50 (tysiąc pięćset dwanaście 50/100) złotych oraz na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. we W. – (...) w W. kwoty 597,00 (pięćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych.

3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżony W. P.. W osobiście sporządzonej apelacji nie sprecyzował zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu. Z treści apelacji wynika, iż kwestionuje on ustalenia faktyczne, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku. W szczególności wskazał, iż sąd I instancji nie słusznie dał wiarę zeznaniom świadka M. N. (1). Oskarżony w żaden sposób nie sprecyzował również swojego żądania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Nie sposób odnieść się konkretnie i szczegółowo do tak lakonicznej i mało precyzyjnej apelacji. Mając jednak na uwadze kierunek wywiedzionej apelacji stwierdzić należy, iż sąd rejonowy w niniejszej sprawie dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o niepogłębiony materiał dowodowy, a nadto dokonał jego oceny w sposób nie respektujący kryteriów art. 7 k.p.k. zatem niewątpliwie tak poczynione ustalenia są dotknięte błędem.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok Sądu Najwyższego z 24.03.1975r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995 poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze dowolności. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego lecz wykazanie , jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z 22.01.1975r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975 poz. 58).

Wyżej już wskazano, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z obydwoma rodzajami błędu. Błąd niepełności postępowania dowodowego polegał na nie dość wnikliwym i dokładnym przeprowadzeniu dowodów z zeznań świadków M. N. (1) i M. W.. Błąd logiczny w rozumowaniu sprowadzał się do zbyt pobieżnej analizy materiału dowodowego, w szczególności zeznań M. N. (1).

W. P. postawiono zarzut zaboru w celu przywłaszczenia elementów mocowania torów kolejowych w postaci stalowych śrub i podkładek żeberkowych o łącznej wadze 6029 kg i wartości 4219 zł. w dniach 11, 24 i 26 maja 2013r. na szkodę (...) S.A. we W. – (...) w W. oraz (...) S.A. Oddział (...)we W.. Z lektury pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że sąd meriti przypisując oskarżonemu popełnienie zarzucanych mu czynów uwzględnił przede wszystkim zeznania świadków M. N. (1), M. W. i G. S.. M. W. i G. S. są zatrudnieni przez pokrzywdzone podmioty i zeznania ich dotyczyły faktów ujawnienia kradzieży i określenia powstałej w majątku pokrzywdzonych szkody. Odnośnie bezpośrednich zdarzeń będących przedmiotem osądu w niniejszej sprawie nie posiadają oni jakiegokolwiek wiedzy. M. N. (1) zaś to osoba, której postawiono zarzut działania wspólnie z W. P. i w innym postępowaniu został on już prawomocnie skazany za te przestępstwa. Sąd rejonowy wskazał, iż M. N. (1) w swoich zeznaniach szczegółowo opisał sposób dokonania poszczególnych kradzieży. Z jego zeznań zatem wynika, że wspólnie z W. P. trzykrotnie udawali się na miejsce kradzieży – nieczynnej linii kolejowej relacji J. – Ż. przy miejscowości Ś. skąd dokonywali zaboru elementów torowiska. Świadek ten podał, iż jeździli tam samochodem marki S. (...) należącym do W. P.. M. N. (1) dość precyzyjnie opisywał też sposób, w jaki dokonywali oni demontażu torowiska. Zeznał, że po dokonaniu kradzieży zabrane elementy metalowe zawozili na punkt skupu złomu „ do H. w B.”. Z punktu skupu złomu prowadzonego w B. przez A. H. w toku postępowania przygotowawczego uzyskano trzy dowody (formularze) przyjęcia odpadów wystawionych w dniach 12, 24 i 27 maja 2013r. (k. 10 – 12). Z dowodów tych wynika, że przyjęto odpowiednio: 840 kg, 475 kg i 670 kg odpadów metali. Łącznie daje to wagę 1985 kg o wartości 1389.50zł. (przy przyjęciu ceny 0,70zł. za 1 kg złomu - zeznania świadka M. W. k.5). Tymczasem sąd rejonowy w zaskarżonym wyroku przyjął, że W. P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1)zabrali elementy torowiska o łącznej wadze 6029 kg i wartości 4219zł. Nie pokusił się ten sąd o ustalenie w jaki sposób sprawcy mogli przewieźć trzy razy małym samochodem osobowym (S. (...)) tak wielkie ilości elementów torowiska, co zrobili z resztą złomu skoro z dowodów przyjęcia wynika, że na skup złomu A. H. w B. łącznie dostarczyli tylko 1985 kg elementów torowiska.

Z zeznań tymczasem M. W. (k.5) wynika, że uczestniczył on w wizji lokalnej na miejscu kradzieży z udziałem „Pana M.”, który wskazywał miejsca, z których dokonywano kradzieży elementów torowiska. Zeznał ten świadek, że waga skradzionych elementów torowiska w miejscach wskazywanych przez sprawcę kradzieży wynosi łącznie 6029 kg o wartości 4219zł.

W treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku sąd rejonowy w żaden sposób nie odniósł się do wskazanej wyżej rozbieżności co do ilości skradzionych przez sprawców elementów torowiska.

Kwestia ta jest tym bardziej istotna, że Sąd I instancji przypisał oskarżonemu W. P. popełnienie trzech przestępstw z art. 278 § 1 kk przy przyjęciu konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk tymczasem, gdyby uwzględnić, że sprawcy zabrali tylko takie ilości elementów torowiska, jakie wynikają z dowodów uzyskanych z punktu skupu złomu należącego do A. H., to w dwóch przypadkach (k. 10 i K 12) są to ilości, których wartość powoduje, że mamy do czynienia z przestępstwem (odpowiednio 588 zł i 469 zł), zaś dowód nabycia odpadów metalowych z dnia 24 maja 2013r. (k. 11.) opiewa na 475 kg. Co stanowi równowartość 332,5 zł a zatem jest wykroczeniem z art. 119 § 1 kw.

W związku z tym stwierdzić należy, że dokonana przez sąd meriti ocena materiału dowodowego jest oceną niepełną a poczynione ustalenia należy uznać za co najmniej przedwczesne. W tej sytuacji zaskarżony wyrok należało uchylić, a sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy konieczne będzie ponowne przesłuchanie w charakterze świadka M. N. (1)w celu ustalenia czy skradzione przez nich elementy torowiska wywozili oni tylko samochodem należącym do W. P., czy samochód miał doczepioną przyczepę, czy skradzione elementy zawozili tylko do punktu skupu należącego do A. H., czy też w jeszcze w inne miejsca, czy całość skradzionych elementów sprzedawali w punkcie skupu. czy wykonywali oni jeden „kurs” do punktu skupu , czy też jeździli tam po dokonaniu kradzieży kilkukrotnie. Konieczne będzie również przesłuchanie M. W. na okoliczność czy możliwe było demontowanie torowiska w sposób wskazywany w relacji M. N. (1) i dokonania kradzieży tak dużej ilości elementów torowiska w czasie wskazywanym przezM. N. (1). konieczne

będzie również ustalenie w oparciu o zeznania tego świadka jak często w inkryminowanym okresie kontrolowano stan przedmiotowego torowiska.